

PRESENTACIÓ

L'any 1986 el nucli dirigent de Nous Horitzons -Francesc Roca, Emili Gasch, Ricard Vinyes i Andreu Mayayo, aixoplugats pel Ramon Espasa, el director, diputat i membre de la direcció- varem emprendre dues iniciatives ambiciosos i insòlites per a commemorar i celebrar (dos conceptes que no sempre van a l'ensens) els primers 50 anys del PSUC. D'una banda, varem confeccionar una exposició en vint cartells, dels quals es van editar dues-centes col·leccions, amb l'idea de fer no una exposició itinerant sinó en paral·lel arreu del país, *on-line* diríem ara. De l'altra, varem convidar una pila de persones perquè diguessin la seva. Finalment, van ser trenta-vuit militants, simpatitzants i amics, de tota mena i condició els que varen omplir les pàgines de la revista i d'un llibre (*La nostra utopia. PSUC. Cinquanta anys d'Història de Catalunya*) publicat per l'editorial Planeta (gràcies Rafael Borràs i Marcel Plans) en català i castellà.

Trenta anys després, la Dolors Comas i el Miquel Àngel Essomba em van demanar que coordinés un número especial de la revista per commemorar i celebrar (com s'escolen els anys!) el 80è aniversari del PSUC. Ara calia, amb l'esguard al present, subratllar l'ADN d'un partit nascut de la confluència de diversos partits marxistes, d'un partit obrer capaç d'aplegar altres sectors socials i professionals, d'un partit nacional i fraternal amb la resta de pobles d'Espanya i del món, d'un partit profundament i generosa unitari, d'un partit de lluita i de govern. Ras i curt: el millor partit de Catalunya!

Tot amb tot, em semblava oportú repetir l'experiència de fa trenta anys i convidar a participar-hi a tot un seguit de persones que possessin blanc sobre negre les empremtes del PSUC. No són totes, les empremtes, ni tots els autors i les autores que haurien d'haver dit, amb tot el dret i competència, la seva. La responsabilitat, per descomptat, és meva i en demano disculpes a l'avançada als companys i companyes que, amb raó, es puguin sentir bandejats. Així mateix, agraeixo la bona disponibilitat dels que han col·laborat (trenta-vuit com fa trenta anys) i, sobretot, la paciència i la professionalitat de la Sandra per posar fil a l'agulla de tot plegat.

No podia mancar la mirada a l'arxiu de la revista i hem seleccionat, al costat del document fundacional, tres mirades cronològiques i complementàries d'en Rafael Vidiella (1966), d'en Carles Caussa (1976) i d'en Pere Calders (1986). Així mateix, hem afegit dues intervencions més al voltant dels valors (Jordi Borja) i dels militants (Andreu Mayayo). De fet, fa trenta anys ja vaig tenir l'honor d'obrir el llibre commemoratiu amb un article (aleshores més quantitatiu) dedicat als militants "els senyals lluminosos de l'organització".

Volem agrair de tot cor al Xavier Domènech la seva disponibilitat per trobar un forat, en els dies atapeïts de la ressaca electoral, per parlar d'allò que ens interessa a tots: el PSUC del segle XXI. La necessitat de construir un nou subjecte polític capaç d'articular i vertebrar un nou espai de confluència orgànica i política esperonat per un consens electoral que ens ha situat en la centralitat política del país en la demanada del rescat social, de la regeneració democràtica i la sobirania nacional, amb el govern de l'Ajuntament de Barcelona com a mascaró de proa. Tenim lideratges forts a nivell local, nacional, estatal i europeu. Ara ens cal una poderosa organització col·lectiva democràtica respectuosa amb les identitats i sensibilitats de tothom.

La nostra història ens alligona que tot sovint hem de canviar de nom perquè continuï ben viva la nostra utopia d'un món de persones lliures i iguals. La nostra utopia era el títol del llibre del 50è aniversari, el qual finalitzava amb una divertida història de ficció política escrita pel col·lectiu Ofèlia Dracs (integrat, entre d'altres, per en Jaume Fuster i la Maria Antònia Oliver, que enguany ha estat guardonada ben merescudament amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes). En el moment que sortíem d'una severa derrota electoral, Ofèlia Dracs recreava amb il·lusió i mossegada la nit de la victòria electoral del PSUC. No hem defallit mai (tampoc d'arreplegar cadires i d'escombrar la sala) i per això a cops les utopies polítiques esdevenen realitat. Salut, bona lectura i per molts anys!

Andreu Mayayo i Artal